

תת"ע 6969/09/17 - מדינת ישראל נגד גל יחדיו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6969-09-17 מדינת ישראל נ' יחדיו
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גל יחדיו

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של נהיגה במהירות של 73 קמ"ש במקום 50 קמ"ש בדרך עירונית, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 23.4.17 בשעה 1:07 נהג הנאשם באופנוע בצומת דרך חברון - רחוב התנופה בירושלים (להלן: "הצומת").

המהירות המרבית המותרת במקום היא 50 קמ"ש.

האופנוע של הנאשם הוא זה שצולם במצלמת המהירות מסוג א-3 (להלן-המצלמה).

המחלוקת

לטענת הנאשם הוא נסע במהירות המותרת . לטענתו המאשימה אינה יכולה לבסס הרשעתו על ממצאי המצלמה כיון שהמכשיר אינו תקין, אין הוכחה בדבר כיולו ועל כך שעומד בתקינה.

לטענתו הכיול של המצלמה לא בוצע לרכב מסוג אופנוע אלא לרכב פרטי ולמשאית בלבד ועל כן אין להסתמך על תוצאותיו.

הראיות

מטעם המאשימה העיד רס"ב ציון בן אברהם (להלן: "השוטר") ובאמצעותו הוגשו תעודת עובד ציבור לעורך דו"ח מהירות במערכת א-3 - ת/1, הודעת תשלום קנס - ת/2, שני תצלומים אשר אחד מהם מוגדל - ת/3, כתב הסמכה להפקת צילומים - ת/4.

בהסכמת הנאשם הוגשו ללא עורכיהם: תעודת עובד ציבור לבדיקת תמרור במקום האכיפה מיום 5.4.17 - ת/5, תעודת עובד ציבור לבדיקת תמרור במקום האכיפה מיום 16.7.17 - ת/6, תעודת עובד ציבור הפעלה ותקינות יחידת קצה במערכת א-3 - ת/7, תעודת כיול של מכון התקנים מיום 5.6.16 - ת/8.

הנאשם ויתר על חקירתם של עורכי התע"צ.

מטעם הנאשם העיד הנאשם בלבד ולא הוגשו מסמכים.

טענות המאשימה

1. אין לקבל את טענות הנאשם בדבר אי תקינות המצלמה ובדיקת הכיול כיון שהנאשם לא בקש לחקור את עורך התע"צ (ת/8) אשר יתכן והיה בידו לספק הסבר מקצועי לסוגיית הכיול שהעלה הנאשם. לטענתה מדובר בטענה ספקולטיבית שנטענה בעלמא.

2. הנאשם לא הביא לעדות את אשתו אותה הסיע מאחוריו על האופנוע והדבר פועל לחובתו.

טענות הנאשם

1. הכיול הינו למכשיר פיזי ואין דרך להוכיח כי זה היה המכשיר שהיה מחובר ביום ביצוע העבירה.

2. על פי תעודת הכיול (ת/8) לא בוצעה בדיקת כיול לרכב מסוג אופנוע ואין מקום להסיק כי בדיקת הכיול שבוצעה לרכב פרטי ומשאית שהינם בעלי ארבעה גלגלים תקיפה לגבי אופנוע שהוא רכב דו גלגלי. לטענתו חקירת עורכי התע"צים אינה רלוונטית כיוון שהוא לא חולק על הרשום בהם.

3. אשתו של הנאשם שהייתה בהריון מתקדם במהלך הנסיעה לא ראתה את מד האוץ של האופנוע ועל כן אין רלוונטיות לעדותה.

דין

השוטר העיד על אופן פעולתו בעת הפקת דו"חות מהירות. לדבריו טרם הפקת דו"ח הוא בודק את פס הנתונים ורואה שהוא נכון ותקין ובודק שמספר הרכב ברור (פרוט' עמ' 3 ש' 18-22). השוטר העיד על סמך ידע אישי כי המצלמות עומדות במרחק ידוע זו מזו כדי למדוד הזמן שלוקח לרכב לעבור ולחשב המהירות. (פרוט' עמ' 5 ש' 12-15).

הנאשם העיד כי אשתו הייתה בהריון מתקדם ועל כן הוא הקפיד לנסוע במהירות תקינה ונסע כ- 50 קמ"ש (פרוט' עמ' 8 ש' 4, 17). עוד אמר כי כשהוא נוהג הוא אף שם לב למהירותו (שם ש' 10-14).

יצוין כי בשלב ההקראה כפר ב"כ הנאשם במהימנות המצלמה ותקינותה. חרף זאת הוא לא בקש לחקור את עורכי תע"צ הכיול ולא הביא ראיות כלשהן בנוגע לאמינות המצלמה ובכלל זה חוות דעת ממוחה.

בפסק הדין תת"ע (ב"ש) 6359-11-12 מדינת ישראל נ' סורוקה, מיום 1.9.14. (להלן: "פס"ד סורוקה") אושרה אמינותו של המכשיר שקבל תו תקן רשמי של מכון התקנים כעומד בדרישות ת"י 5140. בין השאר נקבע שם כי:

" שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי מערכת א-3 עוברת כיול כנדרש במעבדה שהוסמכה על ידי הרשות הלאומית להסמכת מעבדות וכי היא מתופעלת ומתוחזקת ברמה נאותה המאפשרת יכולת להישען בביטחון על נתונים שהיא מספקת בהליך פלילי בבית המשפט."

ברע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דריזין, מיום 1.7.12, נקבע כי ניתן להוכיח בדיקת כיול באמצעות תעודת עובד ציבור. תעודת עובד ציבור הוגשה ומהווה ראיה לאמינות תוכנה. (וראו גם תת"ע (עכו) 5753-08-15 מדינת ישראל נ' גרין, מיום 28.2.18)

האם תעודת הכיול מתייחסת למצלמה אחרת שהוזנה

תעודת עובד הציבור (ת/7) שמתייחסת לצומת בו צולם רכבו של הנאשם מפנה לתעודת כיול שמספרה 9632300777 התקיפה ליום ביצוע העבירה - 23.4.17. מספרה של תעודת הכיול (ת/8) הוא 9632300777.

עמוד 3

די בכך כדי להעיד שתעודת הכיול שהוגשה היא למצלמה הרלוונטית.

האם אין תוקף לכיול כיון שלא בוצעה במסגרתו ניסוי לרכב מסוג אופנוע

ב"כ הנאשם ויתר על עדותו של עורך תעודת הכיול ממכון התקנים (ת/8) וטען טענה כללית לפיה הכיול אינו מספק כיון שלא בוצע לרכב מסוג אופנוע. טענה זו נטענה ללא התייחסות לאופן פעולת המכשיר וללא שנחקר על כך גורם מקצועי מוסמך למעט את השוטר המפעיל שאינו בקיא בנושא הכיול. הנאשם לא הגיש חוות דעת מומחה ולא הביא לעדות עד מומחה מטעמו בנוגע למשמעות של אי ביצוע בדיקת כיול לאופנוע שיזים את תקינות הכיול לגבי רכב דו גלגלי.

בנסיבות אלה איני מקבלת את הטענה שהעובדה שהכיול מתבצע אך ורק לרכב נוסעים פרטי או למשאית ולא לרכב דו גלגלי שומטת את מהימנות הכיול לגבי רכב דו גלגלי. טענה זו נאמרה ללא תימוכין ובעלמא. תעודת הכיול כשלעצמה מעידה על כך שהמצלמה מכוילת ויכולה למדוד את כל כלי הרכב, ללא צורך בבדיקות נוספות. משהוגשה תעודת הכיול ממכון התקנים, ללא ערעור על אמינות תוכנה, הרי שהוכח כי מכוילת לא די לטעון טענה ערטילאית שלא נבדקה אודות הכיול. אין בטענה זו די כדי לעורר ספק בדבר אמינות בדיקת הכיול ותקינות המצלמה.

על אופן פעולת מצלמת א-3 הבודקת מהירות לפי חישוב של זמן ומרחק עמד בהרחבה כב' השופט אלון אופיר בפס"ד סורוקה:

" לצורך חישוב המהירות, עושה המערכת שימוש בעיקרון מתמטי המכונה "ערך משולש" לפיו "דרך" חלקי "זמן" שווה ל"מהירות".

במילים אחרות - אם רכב ינוע על פני מרחק ידוע בזמן נתון שגם הוא ידוע, ניתן יהיה לחלק את המרחק שעבר בנתון הזמן, ולדעת כך את מהירות הרכב. כדי ליישם עיקרון מתמטי זה ב"שטח", בנויה מערכת א-3 באופן בו שני חיישנים (לולאות) הוצבו בתוך האספלט בכביש שלפני מצלמת המערכת במרחק ידוע ומדוד מראש (2.5 מטר בדיוק זו מזו). "תחושת" הלולאה הראשונה כי רכב חולף מעליה, מפעילה שעון עצר המודד את פרק הזמן שהרכב עובר עד להגעתו ללולאה השנייה. בדרך זו "יודעת" מערכת

א-3 את המרחק שבין הלולאות וכן את פרק הזמן שחלף במעבר הרכב ביניהן.

כך, יכול מחשב המערכת, שבידיו שני נתונים מתוך הערך המשולש, בשבריר שנייה לחשב את מהירות הרכב. ככל שמהירות זו עולה על רף האכיפה שהוגדר למערכת במקום - תשלח "פקודה" למצלמה לבצע צילום של הרכב."

למעלה מן הצורך אציין כי לפי אופן פעולת המצלמה ישנו הגיון בבדיקת כיול לגבי משאית שהיא ארוכה יותר מרכב רגיל כדי לבחון כי אורכו של הרכב לא משפיע על מדידת המהירות לאורך דרך. אופנוע דומה מבחינה זו

לרכב רגיל ואף קצר ממנו, דבר שיש בו כדי לאפשר רמת דיוק גדולה יותר.

לפיכך אני קובעת כי המצלמה כוילה באופן תקין ועל כן מדובר במצלמה תקינה.

באשר לעובדה שאשת הנאשם לא העידה, עובדה זו עומדת לחובת הנאשם לפי הכלל שראיה שנמנע צד מלהביא פועלת לחובתו. (ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3)617).

יחד עם זאת לדברי הנאשם אשתו לא ראתה במד האוץ את המהירות בה נסע לפיכך סביר להניח שתרומתה לברור העובדות זניח.

לאור האמור ועל סמך הנתונים שהתקבלו מהמצלמה אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את המיוחס לנאשם בכתב האישום ומשכך אני מרשיעה אותו במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ח, 24 אפריל 2018, במעמד הצדדים.